

De beslissingsbevoegdheid van de Raad op communautair gebied

Source: CVCE. European Navigator. Susana Muñoz, Raquel Valls.

Copyright: (c) Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/de_beslissingsbevoegdheid_van_de_raad_op_communautair_gebied-nl-42da1b7b-4ac8-489c-a633-28512ecdd597.html

Last updated: 09/07/2016

De beslissingsbevoegdheid van de Raad op communautair gebied

Het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS) van 1951 —dat op 23 juli 2002 verstreek— verleende de Raad een adviserende rol. De Raad bracht adviezen uit die, afhankelijk van het geval, eensluidend moesten zijn, maar was zelden gemachtigd om beslissingen goed te keuren. Wanneer de Raad werd geraadpleegd door de Hoge Autoriteit —later de Commissie—, beraadslaagde hij zonder noodzakelijkerwijs over te gaan tot een stemming. In sommige gevallen vereiste het EGKS-verdrag een unaniem advies (artikel 28 van het EGKS-verdrag).

De verdragen van Rome van 1957 verleenden de Raad beslissingsbevoegdheid, door van hem de centrale instelling van de Gemeenschappen te maken (artikel 145 van het verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en 115 van het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie). De besluitvorming door de Raad op voorstel van de Commissie, in voorkomend geval na consultatie van het Europees Parlement, vormt in de verdragen de procedure van gemeen recht om de meeste communautaire besluiten te nemen.

Oorspronkelijk beschikte de Raad over een exclusieve beslissingsbevoegdheid op alle activiteitsgebieden van de Gemeenschappen. Niettemin wijzigden de achtereenvolgende hervormingen van de communautaire verdragen het beslissingsproces en is het Europees Parlement de medewetgever geworden, op voet van gelijkheid met de Raad. Deze evolutie werd gekenmerkt door de invoering van de samenwerkingsprocedure door de Europese Akte van 1986, en vooral van de medebeslissingsprocedure door het verdrag betreffende de Europese Unie van 1992. Het verdrag van Nice van 2001 breidt het toepassingsgebied van de medebeslissingsprocedure uit tot de meeste maatregelen met een wetgevend karakter die een beslissing van de Raad vereisen met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

De “communautaire methode” van besluitvorming, die gebaseerd is op het institutionele evenwicht van de drie belangrijkste instellingen en eigen is aan de eerste pijler van de Europese Unie, wordt uiteindelijk gekenmerkt door het algemene gebruik van de stemming met gekwalificeerde meerderheid binnen de **Raad**, de actieve deelname van het **Parlement** in de procedure en het recht op wetgevend initiatief van de **Commissie**.

Tot slot stelt de Raad op communautair vlak, op initiatief van de Commissie, alleen of met het Europees Parlement, de volgende besluiten vast (artikel 249 EG-verdrag):

- **verordeningen**: zijn verbindend in al hun onderdelen, hebben een algemene strekking en zijn rechtstreeks toepasselijk in elke Lidstaat.
- **richtlijnen**: zijn verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke Lidstaat waarvoor ze bestemd zijn, maar aan de nationale instanties wordt de bevoegdheid gelaten om vorm en middelen te kiezen.
- **beschikkingen**: zijn verbindend in al hun onderdelen voor degenen tot wie ze zijn gericht.
- **aanbevelingen** en **adviezen**: zijn niet verbindend, maar kunnen een aanzienlijke politieke invloed hebben.